



2018

**STAATSBLAD
VAN DE
REPUBIEK SURINAME**

No. 62

WET van 28 juni 2018, houdende goedkeuring van de toetreding van de Republiek Suriname tot het "Protocol of 2014 to the Forced Labour Convention, 1930".

DE PRESIDENT VAN DE REPUBLIEK SURINAME

In overweging genomen hebbende, dat het nodig is toetreding van de Republiek Suriname tot het op 11 juni 2014 te Genève tot stand gekomen "Protocol of 2014 to the Forced Labour Convention, 1930" aan de goedkeuring van De Nationale Assemblée te onderwerpen, welke goedkeuring ingevolge artikel 104 lid 1 van de Grondwet van de Republiek Suriname bij wet moet worden verleend;

Heeft, de Staatsraad gehoord, na goedkeuring door De Nationale Assemblée, bekrachtigd de onderstaande wet: —

Artikel 1

De toetreding van de Republiek Suriname tot het op 11 juni 2014 te Genève tot stand gekomen, "Protocol 2014 to the Forced Labour Convention, 1930" wordt goedgekeurd.

Artikel 2

1. Deze wet wordt in het Staatsblad van de Republiek Suriname afgekondigd.
2. Zij treedt inwerking met ingang van de dag volgende op die van haar afkondiging.
3. De Minister van Buitenlandse Zaken en de Minister van Arbeid zijn belast met de uitvoering van deze wet.

Gegeven te Paramaribo, de 28^{ste} juni 2018,

DESIRÉ D. BOUTERSE

Uitgegeven te Paramaribo, de 11^e juli 2018
De Minister van Binnenlandse Zaken,

M.M.F. NOERSALIM

WET van 28 juni 2018, houdende goedkeuring van de toetreding van de Republiek Suriname tot het “Protocol of 2014 to the Forced Labour Convention, 1930”.

MEMORIE VAN TOELICHTING

Algemeen

Ratificatie van het “Protocol of 2014 to the Forced Labour Convention, 1930” is een beleidsmaatregel opgenomen in de Beleidsnota Ministerie van Arbeid 2016-2021. Het Arbeidsadviescollege heeft in 2013 positief geadviseerd om dit protocol te ratificeren.

Het in januari 2015 getekende Decent Work Country Program gaat uit van ratificatie van alle fundamentele ILO-verdragen, waarvan Verdrag No. 29 er één is. Het Protocol actualiseert Verdrag No. 29 en moet ratificatie van dit Protocol in dit kader worden bekeken. Ratificerende lidstaten zullen om de 3 jaren moeten rapporteren aan de ILO (Committee of Experts) over de vorderingen die worden geboekt bij de implementatie van het Protocol. In een aantal rapporten waaronder die uitgebracht door de Amerikaanse regering en enkele internationale niet-gouvernementele organisaties wordt de laatste tijd gewag gemaakt van het bestaan van dwangarbeid in Suriname. De Surinaamse regering dient zorgvuldig om te gaan met deze informatie en acties aan te scherpen gericht op preventie, bescherming, rehabilitatie en eliminatie. Vanuit onze grondwet dient de regering van Suriname dit Protocol te ratificeren. Suriname heeft immers het Verdrag No. 29 al geratificeerd en heeft nooit de behoefte gehad of noodzaak gevoeld om een beroep te doen op de zogenaamde overgangsbepalingen die de toepassing van dwangarbeid onder Verdrag No. 29 nog toelieten. De in dit kader bestaande wetgeving is adequaat en geen onderwerp van kritiek vanuit de ILO Committee of Experts. Suriname heeft ook Verdrag No. 105 geratificeerd dat gericht is op bescherming van dwangarbeid opgelegd door de Staat.

Achtergrond

Op de 103e sessie van de algemene ledenvergadering van de ILO, de International Labour Conference, die in juni 2014 werd gehouden, is het Protocol op de Forced Labour Convention van 1930 aangenomen.

Het Protocol (P029) is een aanvulling op de Forced Labour Convention, 1930 (No. 29). Verdrag No. 29 is één van de 8 fundamentele ILO-verdragen (coreconventions) van de ILO en werd door Suriname op juni 1976 geratificeerd door Suriname. Verdrag No. 29 behelsde een zogenaamde overgangperiode wat betreft de volledige uitbanning van dwangarbeid en de volledige uitvoering van maatregelen ter complete eliminatie van dwangarbeid. Die periode is conform de overwegingen in het Protocol en de beraadslagingen bij genoemde algemene ledenvergadering van 2014 al verstreken. Ook de bepalingen die voorwaardelijk dwangarbeid toestonden voor publieke doeleinden (artikel 1 lid 2 en lid 2 en de artikelen 3 tot 24) zijn niet meer van toepassing. Het Protocol is bedoeld om de overgangsbepalingen formeel af te schaffen en hun niet-toepasbaarheid vast te stellen. Aanbeveling inzake dwangarbeid (aanvullende maatregelen), 2014 (R.203) geeft nader uitleg over de concrete acties die de regering bij het uitvoeren van het protocol zou kunnen nemen.

Het Protocol is een nieuw juridisch bindend verdrag dat ratificerende lidstaten van de ILO zal verplichten om maatregelen te treffen inzake de preventieve en bescherming en de toegang tot rechtsmiddelen. Teneinde het fenomeen dwangarbeid te onderdrukken. Het vult Verdrag No. 29 aan, waardoor alleen de lidstaten die dit verdrag hebben geratificeerd – zoals Suriname – het Protocol kunnen ratificeren. De meest fundamentele verplichting uit Verdrag No. 29 is om alle vormen van dwangarbeid te onderdrukken. Dit betekent dat de lid landen niet alleen moeten bestraffen en vervolgen, maar ook bescherming moeten bieden aan slachtoffers alsmede toegang tot rechtsmiddelen gericht op o.a. compensatie.

Het Protocol treedt voor het betreffende lidland pas in werking nadat het geratificeerd is door dat land.

Doel

Het doel van het Protocol is, om hiaten in het Verdrag No. 29 van 1930 weg te werken en de niet-toepasbaarheid van delen van dit verdrag vast te stellen, vanwege de nieuwe dimensies en uitdagingen op het vlak van dwangarbeid.

Inhoud van het protocol***Algemeen***

Het Protocol herbevestigt de definitie van dwangarbeid zoals opgenomen in het Verdrag No. 29: “alle werkzaamheden of diensten die afgedwongen worden onder dreiging van een straf en waarvoor de betreffende persoon zich niet vrijwillig heeft aangeboden”. Het Protocol legt de plicht op de ratificerende lidstaten om effectieve maatregelen te treffen voor de preventie en eliminatie van dwangarbeid, om slachtoffers te beschermen en te zorgen voor toegang tot effectieve en gepaste rechtsmiddelen (remedies) waaruit compensaties kunnen volgen en de vervolging van overtreeders.

Het Protocol vereist het opstellen van een actieplan in samenwerking met de werkgevers- en de werknemersorganisaties.

Preventie

Met betrekking tot preventie moeten volgens het Protocol (art. 2) de volgende maatregelen worden getroffen:

- a. het scholen en voorlichten van groepen die in het bijzonder kwetsbaar zijn voor dwangarbeid, alsmede werkgevers en het publiek in het algemeen;
- b. het uitbreiden van de dekking van en toepassing van de relevante wetten op alle groepen en sectoren;
- c. versterken van de arbeidsinspectie en andere verantwoordelijke diensten;
- d. bescherming tegen misbruik bij rekruteringsprocessen;
- e. zorgvuldigheid bevorderen bij zowel de publieke als de private sector;
- f. aanpakken van de grondoorzaken van dwangarbeid.

Beschermingsmaatregelen en toegang tot rechtsmiddelen inclusief compensatie

Het Protocol (art. 3 en 4 lid 2) vereist effectieve maatregelen om slachtoffers te identificeren, hen te bevrijden en te beschermen en te zorgen voor hun herstel en rehabilitatie. Voorkomen moet worden dat slachtoffers gestraft worden voor illegale handelingen die ze onder dwang hebben moeten plegen.

Lidlanden moeten waarborgen dat slachtoffers van dwangarbeid gepaste en effectieve toegang hebben tot rechtsmiddelen en compensatiemogelijkheden. Dit moet onafhankelijk zijn van hun aanwezigheid op het grondgebied of hun verblijfstitel of legale status op het territorium (art. 4 lid 1).

Mensenhandel

Maatregelen getroffen onder het Protocol moeten mede behelzen specifieke acties tegen mensenhandel gericht op uitbuiting middels dwangarbeid (art. 1 lid 3).

Internationale samenwerking

De lidstaten worden middels het Protocol bewogen om met elkaar samen te werken ter preventie en eliminatie van dwangarbeid (art. 5).

Conclusie

Op basis van de situatie van de arbeids- en overige wetgeving en de aanwezige en geplande structuren op korte termijn kan geconcludeerd worden dat er voldoende basisgaranties zijn op het gebied van wetgeving en beleidsstructuren om het protocol te ratificeren. Er zijn ook beleidscoördinatiestructuren die een versnelde uitvoering van het beleid met betrekking tot dwangarbeid zullen bevorderen. De moderne vormen van dwangarbeid en omstandigheden als mensenhandel nopen ons tot wetgevende maatregelen en projecten en programma's en structuren voor beleidsuitvoering.

Ratificerende lidstaten kunnen een beroep doen op technische assistentie om wetgeving verder aan te scherpen en om programma's en projecten uit te voeren met betrekking tot dwangarbeid.

Paramaribo, 28 juni 2018,

DESIRÉ D. BOUTERSE

